Mese – vers

16. Tóth Anna: Katica

Kicsi vagyok, mégse félek,
Tarka mezőn éldegélek.
Hátam piros, mint az alma,
Hét kis pöttyöt láthatsz rajta.
Hívhatsz engem Katicának.
Fürgén szálló kisbogárnak.
S hogyha pihenek az ágon,
Vagy egy apró vadvirágon,
Óvatosan felemelhetsz,
Csengő hangon énekelhetsz,
Ujjacskádra felsétálok,
Aztán gyorsan tovaszállok.

Péter Erika: Kibújócska (Kiszámoló mondóka)

Ipiapacs kikelet,
bújócskáznak a rügyek.
– Nem találsz meg, ágba bújtam,
egész telet átaludtam.
Ipiapacs, egy, két, három,
jövök, csak a tavaszt várom!

1. Pataki Edit: Kikeleti hír

Nagy újság van, Gyerekek!
A Százlábú felébredt!
Átaludta a telet,
pislákolva nyit szemet,
s nagy vidáman lépeget.
Mit is mondtam? Lépeget?
Emel lábat eleget!
Ötven ballal, ötven jobbal
előbb tipeg, aztán nyargal.
Köszönti a Kikelet,
ő meg visszainteget.
Ránevet a Napsugár
s piros Katicabogár.

Kukurikú, szól a kakas,
ki az ágyból, hajnal hasad,
már süti a nap a hasad.

Reggel van már, ragyogó,
fütyörészik a rigó.
Csirip-csirip, csicsereg,
jó reggelt, kisgyerekek.

2. Hétvári Andrea: Keltegető

Föld mélyén szendergő,
csillagfürt, ébresztő!
Ébresztő – csing-ling-ling –
szél szárnyán záport hint.

Álmából ébredve
fölnyílik fénykelyhe,
fénykelyhe fölnyílik,
csengőszó hallatszik.

Szendergő vadrózsa,
házadban alszom ma.
Szép orcád tündöklő,
szirmodról álom jő.

Zsadányi Lajos: Kipp-kopp

Kipp-kopp
Mogyoró.
Tavaszt hív már
a rigó.

Kipp-kopp
Kalapács.
Jókedvű már
A kovács.

Kipp-kopp
kert alatt.
Róka viszi
A ludat.

. K. László Szilvia: Tavaszváró

Jöjj el, Tavasz! Hozz meleget!
Hozz el minden szeretetet!
Hozz napsütést, enyhe szellőt,
Virágokat, bárányfelhőt!
Hozzál vidám madárfüttyöt,
Csemegének sok gyümölcsöt!

Galambos Bernadett: Szervusz, Tavasz!

Szervusz, Tavasz,
tűnj el, Tél!
Nem kell már a sok fehér!
Zöldelljen az erdő, rét,
nyitogasd a pipitért!
Gyermekláncfű, gólyahír
napfényért most néked ír.
Csald elő a meleget,
hadd űzze el a telet!
Szervusz, Tavasz,
tűnj el, Tél!
Hóval, faggyal megszűnjél!

. Nemes Nagy Ágnes: Tavaszi felhők

Bodzavirágból, bodzavirágból
hullik a, hullik a sárga virágpor.
Fönt meg a felhők szállnak az égen,
bodzafehéren, bodzafehéren.
Szállj, szállj felhő,
pamacsos,
hullj le, te zápor,
aranyos,
hullj le, te zápor,
égi virágpor
égen nyíló bodzavirágból.

Sarkady Sándor: Tavaszváró

Fuss el,
Február,
Süss fel,
Napsugár;
Szellő kerekedj,
Langyos eső, megeredj,
Árpa,
Búza,
Kukorica
Cseperedj!

Nem fúj már és nem havaz,
itt van itt van a tavasz!
Csip-csirip, csip-csirip,
Kikelet kivirít!

Azt mondják a cinegék,
itt a tavasz, nyitni kék.
Kék ibolya, gyöngyvirág,
csupa öröm a világ!

Tavaszi ébresztő

Élt egyszer a nagy erdőben,
Kerekerdő sűrűjében
egy pihe-puha nagy Medve,
akinek már nem volt semmi kedve.
Így hát fogta magát késő ősszel,
lepihent a falevéllel megvetett ágyán,
mézzel teli polcok alján.
Ágyában még most is alszik,
horkolása messze hallatszik.
Barlangjában nem érezni a tavasz illatát,
madarak éneke kint messze száll.

Fény szűrődik, s befú a szellő,
kedvesen kopogtat a táncoló eső.
Hangya Janka beoson a sötét barlangba,
Mackó úr lábát vígan csiklandozza.
Körbenéz, a Mackó-házban minden olyan óriás,
hogy lehet, hogy mégis kedves tányértalpas víg komám?

Fejéhez kap kicsi hangya, eszébe jut valami,
ha felébred mackó pajtás, születésnapját ünnepli.
Kifutott a kicsi hangya, szedte gyorsan lábait,
felkeresni indult a medve barátait.
Ahogy szaladt, lobogott a csápja,
futott, rohant, szeme-szája tátva.
Szembe vele farkas, róka: csintalanok, huncutok,
kergetőzve a fák között bukfenceznek jó nagyot.
– Mivel kedveskedjünk drága Mackó komának?
– Nincs ötletem! – súgta oda farkas úr a hangyának.
– Lopok tyúkot! – mondta Róka, s ravaszul kacsintott.
– Ejnye, Róka! Hagyd most ezt, mert orrodra koppintok.

Elszégyellte magát a Róka, gondolkodni kezdett,
de szerencsére Süni Samu éppen arra termett.
Okos volt ő nagyon, és vágott az esze,
rögtön tudta, minek örülne a Nagy Medve szíve.
– Mackó pajtás szereti a jó zenét,
S ha meghallja a madarak énekekét,
táncra perdül lompos bunda,
énekel, hogy „Brumma-brumma…"

Mentovics Éva

Tavasztündér

Varázspálcám suhogása
felkelti a vidéket,
a tél végi utazásra
barátaim kísérnek.

Varázsigém hatalmával
elaltatom a telet,
faágakra rásuhintva
ébresztem a rügyeket.

Virág nyílik, ahol járok,
ágak végén tipegek,
tündérszárnyam nyomában már
ott virít a kikelet.

Mentovics Éva

Katicabogár

Nézd a kicsi katicát,
ide-oda reppen,
még a Nap is elámul
a sok csuda pettyen!

Nem is kevés, nem is sok,
éppen hét van rajta,
a kis piros kabátkát
ügyes szabó varrta.

Tudja a kis katica,
milyen csinos benne,
harmatcseppben mosná meg,
hogyha poros lenne.

entovics Éva hivatalos oldala

Mentovics Éva

Hóvirághívogató

Hóvirág, hóvirág ébredj,
jöjj tavasz, hozz fényt az égre!
Várjuk, hogy napragyogásban
ússzon az ég üde kékje.

Hóvirág, hóvirág zsendülj,
nyújtózz az ég fele bátran,
hófehér szirmaid lengén
bontsd ki, a téli határban!

Hóvirág, hóvirág, öltözz,
kelyhed a tél szende éke,
tengernyi hószínű fátyol
ringjon a hűs messzeségbe'!

Hóvirág, hóvirág, táncolj,
ébressz fel bokrokat, fákat,
sármány- és víg cinkenóta
zsongja be végre a tájat!

HEJ, TULIPÁN

Hej, tulipán, tulipán,
Teljes szegfű, szarkaláb,
Tele kertem zsályával,
Szerelemnek lángjával.
Nyisd ki rózsám kapudat,
Hadd kerüljem váradat,
Rózsafának illatja
Az én szívem biztatja.

SZÉLRŐL LEGELJETEK

Szélről legeljetek,
Fának ne menjetek,
Mert ha fának nekimentek,
Fejeteket beveritek,
Szilikút, Szanyikút,
Szentandrási Sobrikút.
(kánonban nagyon szép)

KIS KECE LÁNYOM

Kis kece lányom,
fehérbe vagyon,
Fehér a rózsa,
kezébe vagyon.
Mondom, mondom,
fordulj ide mátkám asszony,
Mondom, mondom,
fordulj ide mátkám asszony.

MÉLY KÚTBA TEKINTEK

Mély kútba tekintek,
aranyszálat szakítok.
Benne látom testvérkémet,
Bíborba, bársonyba,
gyöngyös koszorúba.

(Játék hozzá:
-Kútba estem.
-Ki húzzon ki?
-Húzz ki, Kata!
-Hány méterrôl?
-Három.
A két gyerek összefogott kézzel annyit ugrik, ahány méter a kihúzó mondott.)

Péter Erika: Pitypang

Sárga virág vagyok
a zöldellő réten.
Új tavaszkoszorú
fejed tetejében.
Később leszek
szöszkorona,
ejtőernyő, tollbóbita.
A szél szárnyán szállok
könnyedén, szabadon.
Végül megpihenek
okos kobakodon.

Gazdag Erzsi: Pitypangok

Sárga pelyhes kislibák
tipegnek a réten át.
Nem is libák, virágok,
sárga a bóbitájok.
Gyenge száruk imbolyog,
sárga szemük mosolyog.
Tityegnek és totyognak,
majd a földre potyognak.

S pár nap múlva, mily csoda!
Fehér lett a bóbita.
Tolla nőtt a virágnak,
Könnyen indul a virágnak.

Vidor Miklós: Virághívogató

Ibolya, ibolya,
vén erdőknek fiatal
mosolya!

Hóvirág, hóvirág,
tárd ki nekünk a tavasz
kapuját!

Kikerics, kikerics,
kiderül az ég fölöttünk,
ha te nyitsz!

Weöres Sándor: Jön a tavasz, megy a tél

Jön a tavasz, megy a tél,
barna medve üldögél,
kibújás vagy bebújás?
Ez a gondom, óriás!

Ha kibújok, vacogok,
ha bebújok, hortyogok;
ha kibújok, jót eszem,
ha bebújok, éhezem.
Barlangból kinézzek-e?
Fák közt szétfürkésszek-e?
Lesz-e málna, odú-méz?
Ez a kérdés, de nehéz.

Mentovics Éva

Hóvirág

Hóvirágom, szép virágom,
véget ért a téli álom.
Patyolatos, szép ruhába'
állsz a tavasz kapujába.
Cinke dalol fenn, az ágon,
téged köszönt, hóvirágom.

Tornóczi Köles Ildikó: Tavasztündér

Aranyhaja libben
holdsugár tükrében,
Tavasztündér táncol
csillagfényes éjben.
Lágy, selymes hangja
bűvöli a tájat,
dallamára langyos szél
ringatja a nádat.

Táncol a holdnak,
a szélnek, a fáknak,
melengető szívétől
a folyó megárad.

Szikrázó lépte nyomán
jég és hó megolvad,
didergős, zimankós tél
táncától elhamvad.

„Tavasz van, tavasz van!”
Suttogják fák, bokrok,
meghajol egy fűzfa,
s köszöni a táncot.

Mentovics Éva

Tavasz

Ághegyen nyújtózik, zsendül a rügy,
szépidő-felhő jár, mely nem havaz’,
kismadár torkában ébred a fütty,
vártunk, te fényhozó, csalfa tavasz.

Szabó Lőrinc: Nyitnikék (részlet)

Alszik a hóban
a hegy, a völgy;
hallgat az erdő,
hallgat a föld.

Egyszerre mégis
rezzen a táj:
hármat fütyül
egy kis madár.

Háromszor hármat
lüktet a dala,
vígan, szaporán, mint
éles fuvola.

Az a fuvolás
a Nyitnikék!
Már kezdi is újra
az énekét:

Nyitni kék, fütyüli,
nyitni kék,
szívnek és tavasznak
nyílni kék!

Simai Mihály: Tavaszi dúdoló

Szállj ide,
szállj oda,
ez a virágszálloda. Égre nyíló ablaka,
rétre néző ajtaja,

lepkeszárny-függönye,
a csillárja száz bibe.

Szállj ide,
szállj ide!

Mennyi nektár és virágpor!
Ilyet nem lelsz sehol máshol!

Szállj ide,
szállj oda:
most nyílt meg a szálloda.

Benei Zsuzsa: Tavasz

Gyere, kicsi lepke,
szállj le az ágra,
ragyogj föl, csillag,
világíts az ágra,
hullj, eső cseppje,
lágyan az ágra –
hadd dajkáljon száz kis bimbót
hajnal hasadtára.

Csanádi Imre: Tavasz-ébresztő

Ébredj, új tavasz,
jégtörő, sugaras,
gallyat gombosító,
rügyet rojtosító,
mindenféle madarakat
víg versre tanító.

Gyárfás Endre: Ébresztő

Ébresztőt fújnak
fürge rigók;
ledobja kertem a
hótakarót. Ébred a hóvirág,
körültekint,
meglesi alvó
testvéreit.
Parányi harangja
messzire cseng:
- Tőzike, ibolya,
ne szenderegj!
Salamon pecsétje,
téltemető,
sáfrány és kankalin,
bújj csak elő!
Bőrlevél, jácint,
ébredjetek!
Itt az ÉV reggele:
a kikelet.